

[Ministeren for skatter og afgifter]

mål, som hr. Anders Poulsen stiller, et helt åbenbart angreb ikke på skattelovgivningen i sig selv, men på de myndigheder – og det vil sige ligningskommissionerne, skatteråd og ligningsråd – der i deres konkrete afgørelser fortolker skattelovgivningen.

Det er lidt uklart for mig, om der bag denne begrundelse ligger et ønske om at svække det læge eller folkevalgte element og styrke det juridiske element i skatteadministrationen, men hvis det er tilfældet, er det i hvert fald nye toner, og så forstår jeg ligesom bedre baggrunden for det ønske om udvalgsarbejde, som hr. Anders Poulsen har stillet forslag om.

De domstolsafgørelser, der i almindelighed henvises til, og hvor administrativ praksis er blevet underkendt, vedrører en række mere specifikke, men absolut ikke uvæsentlige problemstillinger.

Det er naturligvis en beklagelig situation, når en mangeårig praksis tilsidesættes af domstolene, og jeg kan være helt enig i, at det vil svække retssikkerheden på afgørende måde, hvis praksis i almindelighed baseres på en tvivlsom fortolkning af gældende lov.

Det kan dog ikke hævdes – man kunne godt få indtryk af, at hr. Anders Poulsen ville hævde det – at være i strid med grundlæggende principper i et retssamfund, at det er domstolene, der træffer den endelige afgørelse vedrørende lovtæksters rækkevide. Dette vil jeg gerne illustrere med et eksempel fra de domstolsafgørelser, som flere eksperter har berørt, og som også hr. Anders Poulsen er inde på i sin begrundelse.

Ved to domme fandt højesteret, at skatteyderne – og det var her de såkaldte bylandmænd – havde været berettiget til i medfør af statsskattelovens § 6, stk. 1 a, at fradrage driftsunderskud på deres ejendom ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomst, fordi, som man sagde, gårdene blev drevet som landbrug. Ved disse domme underkendte højesteret således statsskattedirektoratets – og det vil i realiteten sige ligningsrådets – hidtidige lystgårdspraksis, hvorefter der nægtes fradrag, når gårdene ikke drives med henblik på overskud.

Det er selvfølgelig folketetinget, der giver lovtæksten, men loven kan ikke i detaljer udpensle, hvad der kan accepteres som driftsunderskud, og hvad der ikke kan accepteres som driftsunderskud.

I første omgang må det være overladt til de organer, som folketetinget har bemyndiget til at træffe afgørelser i sådanne sager, og det er altså ligningskommission, skatteråd og landsskatteret, ligningsråd i givet fald, og i sidste instans er det domstolene, der træffer den endelige afgørelse. Jeg spørger hr. Anders Poulsen: hvad er det, der i disse sager på afgørende måde efter hr. Anders Poulsens opfattelse svækker retssikkerheden? Det samme spørgsmål kunne jeg for så vidt stille vedrørende en række af de andre domme, der ofte henvises til.

Hvis hr. Anders Poulsen mener, at de folkevalgte organer i skatteadministrationen ikke er velegnede til at tage stilling til komplicerede juridiske spørgsmål, som jo ofte forudsætter et indgående kendskab til civilretlige grundsætninger og konkret lovfortolkning, er jeg ikke uenig i denne opfattelse, men det afgørende spørgsmål er vel i virkeligheden, om der er fastsat sådanne regler vedrørende proceduren for skatteansættelserne, at der er sikret borgerne en retfærdig og ligelig behandling, og her finder jeg faktisk, at vi er kommet langt efter vedtagelsen af den nye skattestyrelseslov.

Jeg håber meget, at hr. Anders Poulsen er enig med mig i, at denne lov på adskillige punkter har forbedret retsbeskyttelsen for skatteyderne. Til grund for skattestyrelsesloven lå nemlig et omfattende arbejde i et udvalg, der i sin betænkning behandlede såvel opbygningen af et hensigtsmæssigt administrationsapparat som sikring af borgernes rettigheder. Lad mig her nævne nogle hovedpunkter i skattestyrelsesloven.

For det første foretages ligningen af en ligningskommission, der er valgt af kommunalbestyrelsen og har den kommunale skatteadministration som sekretariat.

For det andet er der for ligningskommissionerne indført en obligatorisk klagebehandling.

For det tredje skal ligningskommissionens afgørelse være begrundet, således at borgerne kan få et klart indtryk af, på hvilket grundlag afgørelsen er truffet.

For det fjerde er der tilsikret borgerne adgang til fremmøde for ligningskommissionen.

For det femte kan ligningskommissionens afgørelser indbringes for det statslige skatteråd, hvis medlemmer er udpeget af ministeren for skatter og afgifter. Det lokale, statsli-